

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Danou Černou ve věci

žalobce: **X**, nar. X
státní příslušnost X
zastoupený advokátem JUDr. Matějem Šedivým
sídlem Václavské náměstí 21, 110 00 Praha 1

proti
žalovanému: **Policie ČR, Ředitelství služby cizinecké policie**
sídlem Olšanská 2, P.O. Box 78, 130 51 Praha 3

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 29. 7. 2024, č. j. CPR-31727-2/ČJ-2024-930310-V242

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I.
Základ sporu

1. Žalobou podanou u Městského soudu v Praze se žalobce domáhal přezkoumání a zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 29. 7. 2024, č. j. CPR-31727-2/ČJ-2024-930310-V242 (dále též

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

„napadené rozhodnutí“), kterým bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Policie ČR, Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy, odboru cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort (dále též „cizinecká policie“) ze dne 24. 4. 2024, č. j. KRPA-137634-17/ČJ-2024-000022-SV, jímž bylo žalobci uloženo správní vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 a bodu 9 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) na dobu 4 let a současně mu byla stanovena doba k vycestování do 15 dnů od nabytí právní moci tohoto rozhodnutí.

II.

Shrnutí žalobní argumentace

- Žalobce namítal, že je vůči němu aplikována nepřiléhavá právní kvalifikace. Připustil, že se dopustil opakovaného protiprávního jednání. Proto měla být jeho věc posuzována podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 9 zákona o pobytu cizinců. Správní orgány však nesprávně postupovaly podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona o pobytu cizinců. Žalovaný zakládá své rozhodnutí na recidivním chování žalobce, ačkoliv jej posuzuje jako „prvonarušitele“ právního řádu. Tímto postupem je tak uměle navyšováno hodnocení společenské nebezpečnosti posuzovaného jednání, neboť je žalobci ukládáno opatření v horní polovině zákonné sazby, a to toliko z důvodu opakovaného porušení zákona. Naproti tomu při postupu podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 9 zákona o pobytu cizinců je recidivní chování předpokladem pro použití tohoto ustanovení, nikoliv pak přitěžující okolností. Ačkoliv se sazby pro uložení správního vyhoštění nepochopitelně překrývají, má žalobce za to, že mohl být v rámci přílehavé právní kvalifikace posuzován mírněji.

III.

Vyjádření žalovaného k žalobě

- Žalovaný ve svém vyjádření plně odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí, kde se podrobně zabýval naplněním příslušných skutkových podstat správního vyhoštění podle zákona o pobytu cizinců a navrhl zamítnutí žaloby.

IV.

Obsah správního spisu

- Z obsahu spisového materiálu předloženého žalovaným správním orgánem vyplynuly následující, pro rozhodnutí ve věci samé, podstatné skutečnosti:
- Dne 24. 4. 2023 byl žalobce kontrolován hlídkou policie na adrese X. Na výzvu policie předložil žalobce cestovní pas X. Protože z následné kontroly v systému CIS nebylo zjištěno žádné povolení, které by žalobce opravňovalo k pobytu na území, byl žalobce policií zajištěn podle § 27 odst. 1 písm. d) zákona č. 273/2008 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o policii“).
- Dne 24. 4. 2024 bylo s žalobcem zahájeno správní řízení ve věci správního vyhoštění. Do protokolu o výsledku účastníka správního řízení žalobce uvedl, že naposledy překročil hranice schengenského prostoru dne 25. 12. 2019, a to do Rakouska. Na území ČR pobývá nepřetržitě od 10. 12. 2020. Přicestoval za prací. Je zdravý, s ničím se neléčí. V domovském státě má manželku, dvě děti, vnoučata a pět sester. V ČR nikoho nemá. Nemá zde ani žádné majetkové povinnosti nebo práva, ani žádné jiné závazky, nemá zde žádné kulturní, ekonomické ani sociální vazby. Adresu svého pobytu v ČR nezná. Žalobce uvedl, že si je

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

vědom svého neoprávněného pobytu. Poté, co mu bylo uloženo správní vyhoštění, nevystoval, protože se mu v ČR líbí. Chtěl zde zůstat a vyřídit si pobyt, avšak konkrétní kroky tímto směrem neučinil. Žalobce sdělil, že má koupennou letenku pro cestu do X, a to dne 29. 4. 2024. Žalobci nebyla známa žádná překážka vycestování do vlasti, v X mu nic nehrozí.

7. Součástí spisového materiálu je rovněž závazné stanovisko Ministerstva vnitra ČR ze dne 24. 4. 2024, ev. č. ZS57212, podle kterého je vycestování žalobce do X možné a rozhodnutí Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy ze dne 4. 2. 202, č.j. KRPA-7854-18/ČJ-2021-000022-SV, kterým bylo žalobci uloženo správní vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona o pobytu cizinců na dobu 18 měsíců a současně mu byla stanovena doba k vycestování do 20 dnů od nabytí právní moci tohoto rozhodnutí. Toto rozhodnutí nabylo právní moci dne 15.6.2021.
8. Téhož dne vydala cizinecká policie prvostupňové rozhodnutí, kterým uložila žalobci správní vyhoštění a stanovila dobu zákazu vstupu na území členských států v délce 4 let. V odůvodnění uvedla, že se žalobce svým jednáním naplnil skutkovou podstatu § 119 odst. 1 písm. b) bod 4 a 9 zákona o pobytu cizinců tím, že mařil výkon správního vyhoštění, které mu bylo uloženo dne 4. 2. 2021 na dobu 18 měsíců a které se stalo vykonatelným dne 11. 10. 2021 po zamítnutí žaloby, a dále žalobce v ČR opakovaně pobýval bez oprávnění k pobytu, ač k tomu nebyl oprávněn, a to až do 24. 4. 2024, kdy byl kontrolován hlídkou policie. Od 15. 6. 2021 do 11. 4. 2023 byl žalobce veden v evidenci nežádoucích osob, avšak po celou dobu nevystoval, neřešil svůj neoprávněný pobyt na území ČR a setrval zde. Cizinecká policie posoudila, že důsledek rozhodnutí o správním vyhoštění je z hlediska zásahu do soukromého a rodinného života žalobce přiměřený. Doba, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území členských států EU, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace, byla stanovena na 4 roky, kdy bylo přihlédnuto ke všem okolnostem případu. Jako polehčující okolnost vnímala cizinecká policie spolupráci žalobce a to, že vypovídal. Na druhé straně přihlédla k závažnosti žalobcova protiprávního jednání, přičemž doba zákazu vstupu byla při zohlednění všech shora uvedených okolností stanovena v horní polovině zákonného rozsahu.
9. Proti prvostupňovému rozhodnutí podal žalobce odvolání, o kterém rozhodl žalovaný napadeným rozhodnutím dne 29. 7. 2024 tak, že odvolání zamítl a prvostupňové rozhodnutí cizinecké policie potvrdil. V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný uvedl, že prvostupňové rozhodnutí bylo vydáno na základě správních skutkových zjištění, která byla podložena dostatečnými podklady, a že se žalobce dopustil popsaného protiprávního jednání, kterým naplnil skutkovou podstatu pro uložení správního vyhoštění podle ustanovení § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 a 9, neboť bylo prokázáno, že žalobce pobýval na území ČR bez platného oprávnění k pobytu, ač k tomu nebyl oprávněn, a mařil výkon rozhodnutí o správním vyhoštění. K odvolací námitce nedůvodné kumulace skutkových podstat uvedl žalovaný, že žalobce svým jednáním naplnil dvě skutkové podstaty, pro které lze uložit správní vyhoštění. Nadto doplnil, že se v rámci výslechu doznal rovněž k tomu, že na území ČR pracoval, aniž by k tomu měl oprávnění. K tomu však cizinecká policie ve prospěch žalobce nepřihlédla. Žalovaný nesouhlasil ani s námitkou žalobce, že prvostupňové rozhodnutí je nepřiměřené co do délky zákazu vstupu na území členských států. Délku 4 let stanovila cizinecká policie s ohledem na závažnost protiprávního jednání. Vzala v potaz délku žalobcova neoprávněného pobytu na území ČR a skutečnost, že se žalobce neoprávněného pobytu dopustil vědomě opakovaně. Přestože měl žalobce rezervovanou

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

letenku do X na den 29. 4. 2024. z území dosud nevystoupal a jeho tvrzení o tom, že musí bezodkladně vystoupit za nemocnou manželkou, působila na žalovaného účelově, aby žalobce odvrátil realizaci správního vyhoštění všemi dostupnými prostředky. Žalovaný se ztotožnil se závěry cizinecké policie a uzavřel, že uložené opatření se stanovenou dobou zákazu vstupu v délce 4 let považuje za přiměřenou míře porušení zákona žalobcem a rovněž za opatření odpovídající veřejnému zájmu.

V.

Právní posouzení věci soudem

10. Městský soud v Praze na základě žaloby, v rozsahu žalobních bodů, kterými je vázán (ustanovení § 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“)), přezkoumal napadené rozhodnutí včetně řízení, které jeho vydání předcházelo. Při přezkoumávání rozhodnutí soud vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (ustanovení § 75 odst. 1 s. ř. s.), a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
11. Žalobce namítal že jeho případ byl nepřiléhavě právně kvalifikován, v důsledku čehož mu bylo uloženo přísnější opatření, než kterému odpovídalo jeho jednání.
12. V rámci správního řízení bylo prokázáno, že žalobce pobýval na území ČR bez platného oprávnění k pobytu, ač k tomu nebyl oprávněn, od 11. 10. 2021 do 24. 4. 2024. Tím naplnil skutkovou podstatu § 119 odst. 1 písm. b) bod 4 zákona o pobytu cizinců. Dále bylo prokázáno, že žalobce nerespektoval rozhodnutí o správním vyhoštění ze dne 4. 2. 2021, č. j. KRPA-7854-18/ČJ-2021-000022-SV, na základě kterého mu byl zakázán vstup na území členských států po dobu 18 měsíců. Žalobcovu odvolání proti uvedenému rozhodnutí bylo zamítnuto a Městský soud v Praze rozsudkem ze dne 27. 8. 2021, č. j. 4 A 18/2021-28, zamítl rovněž žalobu proti rozhodnutí. Žalobce měl vystoupit nejpozději 10. 10. 2021, což neučinil. Tím žalobce naplnil skutkovou podstatu § 119 odst. 1 písm. b) bod 9 zákona o pobytu cizinců. Uvedené skutečnosti jsou doloženy obsahem správního spisu. Skutková zjištění ostatně žalobce nerozporoval. Nesouhlasil však s jejich právní kvalifikací.
13. Podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 9 zákona o pobytu cizinců *policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států, až na 5 let, porušuje-li cizinec opakovaně právní předpis, je-li vydání rozhodnutí o správním vyhoštění přiměřené porušení tímto předpisem stanovené povinnosti, nebo maří-li výkon soudních nebo správních rozhodnutí.*
14. Správní vyhoštění podle uvedeného ustanovení lze uložit za opakované porušení v zásadě jakéhokoli právního předpisu či předpisů, tedy nejen zákona o pobytu cizinců a v případě tohoto zákona nejen za opakovaný neoprávněný pobyt na území.
15. Podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona o pobytu cizinců *policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států, až na 5 let, pobývá-li cizinec na území nebo na území členských států Evropské unie, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace, bez platného oprávnění k pobytu, ač k tomu není oprávněn.*

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

16. Dle uvedeného ustanovení lze správní vyhoštění uložit za neoprávněný pobyt na území, nevyplývá však z něho, že se v případě neoprávněného pobytu musí jednat o první porušení právního předpisu a že tedy nelze dle tohoto ustanovení postupovat v případě opakovaného neoprávněného pobytu na území.
17. S ohledem na shora uvedené má soud za to, že v projednávané věci obě zmíněné skutkové podstaty vedle sebe ob stojí a jednání žalobce spočívající v opakovaném neoprávněném pobytu na území bylo možno subsumovat pod skutkovou podstatu uvedenou v ustanovení § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona o pobytu cizinců. Námitka nepřiléhavé právní kvalifikace jednání žalobce tak není důvodná.
18. Na základě uvedeného neshledal soud důvodnou ani námitku žalobce týkající se uložení přísnějšího opatření v podobě délky doby zákazu vstupu na území, než kterému odpovídalo jeho jednání. Soud uvádí, že je na uvážení správního orgánu, jak dlouhou dobu s přihlédnutím ke konkrétním okolnostem případu pro správní vyhoštění uloží. Posouzení této otázky podléhá jen omezenému soudnímu přezkumu, soud pouze zkoumá, zda posouzení správních orgánů nebylo excesivní či svévolné a zda bylo dostatečně odůvodněno (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 1. 2018, č. j. 2 Azs 289/2017-31). Shodný závěr plyne z rozsudku NSS ze dne 18. 12. 2003, č. j. 5 A 139/2002-46, tedy že úkolem soudu není nahradit správní orgán v jeho odborné kompetenci ani nahradit správní uvážení uvážením soudním, ale naopak posoudit, zda se správní orgán v napadeném rozhodnutí dostatečně vypořádal se zjištěným skutkovým stavem, resp. zda řádně a úplně zjistil skutkový stav, a zda tam, kde se jeho rozhodnutí opíralo o správní uvážení, nedošlo k vybočení z mezí a hledisek stanovených zákonem. Zbývá tedy posoudit otázku, zda při stanovení délky zákazu vstupu na území EU nepřekročily správní orgány meze správního uvážení, tj. zda rozhodnutí *„nevybočilo z mezí a hledisek stanovených zákonem, zda je v souladu s pravidly logického usuzování a zda premisy takového úsudku byly zjištěny řádným procesním postupem“* (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 10. 2003, č. j. 3 Azs 12/2003-38). Jak bylo vyloženo výše, v řízení bylo prokázáno, že se žalobce dopustil protiprávního jednání spočívajícího v opakovaném neoprávněném pobytu na území ČR a dále maření výkonu správního rozhodnutí, neboť z území po pravomocném původním rozhodnutí o správním vyhoštění nevycestoval. Tímto jednáním naplnil skutkovou podstatu ustanovení § 119 odst. 1 písm. b) bod 4 a 9 zákona o pobytu cizinců. V obou případech lze uložit cizinci zákaz vstupu po dobu 5 let. Každé z citovaných ustanovení poskytuje ochranu různým veřejným zájmům chráněným zákonem o pobytu cizinců, které žalobce porušil. Žalobce dopustil jednak porušení zájmu spočívajícího v tom, aby na území ČR pobývali pouze cizinci s platným povolením k pobytu, a jednak zájmu, jehož cílem je, aby zde nepobývali cizinci, kteří maří výkon soudních či správních rozhodnutí. Škodlivost žalobcova jednání je dána povahou a závažností protiprávního jednání, když na území ČR pobýval dlouhodobě neoprávněně, jednalo se o vědomý opakovaný neoprávněný pobyt a tento stav žalobce udržoval, aniž by se jej snažil řešit zákonnými prostředky. Dřívější rozhodnutí o správním vyhoštění na dobu 18 měsíců se projevilo jako neefektivní opatření, neboť žalobce je nerespektoval, tj. nevycestoval a nadále setrval na území ČR., čímž toto rozhodnutí mařil. Za těchto okolností se žalobce nemůže s úspěchem dovolávat mírnějšího opatření v podobě délky doby zákazu vstupu na území. Soud má za to, že uložený zákaz vstupu v délce čtyř let je vzhledem k okolnostem daného případu přiměřený, není nijak excesivní. Námitka umělého navýšení společenské škodlivosti žalobcova jednání ze strany žalovaného není důvodná.

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

19. S ohledem na shora uvedené má soud za to, že napadené rozhodnutí bylo vydáno na základě dostatečně zjištěného skutkového stavu věci, který má oporu ve spise. Lze uzavřít, že v projednávané věci bylo prokázáno, že žalobce svým jednáním naplnil skutkovou podstatu § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 a bodu 9 zákona o pobytu cizinců, a zároveň nebylo shledáno, že by uložením správního vyhoštění došlo k nepřiměřenému zásahu do soukromého a rodinného života žalobce, byly tak naplněny podmínky pro uložení správního vyhoštění. Soud nezjistil žádné skutečnosti, na základě kterých by bylo nutné napadené rozhodnutí hodnotit jako nezákonné či nepřezkoumatelné.

Závěr a náklady řízení

20. Ze všech shora uvedených důvodů dospěl soud k závěru, že napadené rozhodnutí bylo vydáno v souladu se zákonem a žalobu podle ustanovení § 78 odst. 7 s. ř. s. jako nedůvodnou zamítl.
21. Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s., když žalobce ve věci úspěch neměl a žalovanému žádné prokazatelné náklady řízení nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 1. října 2024

JUDr. Dana Černá v. r.
samosoudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje X.